

Súd: Krajský súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 14Co/64/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618200837  
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková  
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6618200837.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a sudkýň JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobcu: C. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom P., F. XXX/X, zast. Mgr. Stanislava Tichá, advokátka, so sídlom Považská Bystrica, Zakvášov 1519/55, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. JUDr. Andrea Cviková, advokátska kancelária so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, v konaní o zaplatenie 486,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 7Csp/16/2018 - 78 zo dňa 01. 06. 2018, takto

### rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 7Csp/16/2018-78 zo dňa 01. 06. 2018 p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov odvolacieho konania.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 486,- Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 26. 01. 2017 až do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému, o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením prvostupňového súdu po právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, je dôvodná. Mal za preukázané, že formulárová Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX bola ku dňu podpisu žalobcu (v rozsudku súdu prvej inštancie nesprávne uvedený žalovaný), t. j. ku dňu 20. 06. 2013, vyplnená len po bod 5, pričom žalovaný zmluvu podpísal dňa 01. 07. 2013, pričom vyplnil údaje v bode 6 dňa 01. 07. 2013, v ktorom je uvedená rozdielna hodnota RPMN, teda súd ustálil, že v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) tak ide o prijatie návrhu, ktorý obsahuje zmeny a je odmietnutím návrhu, na základe čoho súd dospel k záveru, že nedošlo k uzavretiu zmluvy, keď sa nestotožnil s názorom žalovaného, že bola postačujúca len dohoda o výške úveru a úroky. Pokiaľ teda žalovaný zvolil spôsob uzatvárania zmluvy tak, že dodatočne akceptoval návrh žalobcu, avšak so zmenou v hodnote RPMN, došlo k prijatiu návrhu so zmenou, ktorá nebola dodatočne písomne akceptovaná žalobcom a takáto zmluva nebola uzavretá a nevznikla. Keďže zmluva stranami sporu nebola uzatvorená a žalovaný poskytol žalobcovi finančné prostriedky v skutočnej výške 719,42 Eur, nakoľko si z pôvodne poskytovanej čiastky 840,- Eur stiahol poplatok 120,58 Eur, žalovaný mal tak nárok len na vrátenie skutočne poskytnutej sumy 719,42 Eur. Keďže žalobca zaplatil žalovanému sumu vyššiu, a to sumu 1.205,42 Eur, došlo u žalovaného v zmysle § 451 ods. 2 OZ k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko získal majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu vo výške 486,- Eur. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania žalovaným sa súd

stotožnil s argumentmi žalobcu, že pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej doby v trvaní 2 rokov, je rozhodujúci deň, kedy sa oprávnený skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Týmto rozhodujúcim subjektívnym momentom, kedy sa dozvedel o okolnostiach, ktoré sú rozhodné pre uplatnenie tohto práva v súlade s tvrdením žalobcu vo svojom vyjadrení po konzultácii s právnu zástupkyňou, sa žalobca dozvedel dňa 30. 05. 2017, čo zodpovedá aj dátumu prijatia plnomocenstva žalobcu voči právnej zástupkyňi. Súd mal tiež za to, že v danom prípade je dôvodné aplikovať objektívnu premlčaciu dobu 10 rokov v súlade s ust. § 107 ods. 2 OZ, nakoľko súdu je z jeho činnosti známe, že žalovaný opakovane poskytoval spotrebiteľský úver, pri ktorých dojednané úroky, pokiaľ by zmluva bola platná, t. j. v danom prípade úroková sadzba vo výške 70,02 % ročne, je preukázateľne v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ, nakoľko úroková sadzba za rok 2013 pri spotrebiteľských a ostatných úveroch od 1 do 5 rokov bola vo výške 11,16 %. Takto stanovená výška úrokovej sadzby vo výške 70 % predstavuje 627,42 % navýšenie sadzby úroku, čo súd považoval za rozporné s dobrými mravmi, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011. Vzhľadom na uvedené opakované konanie žalobcu, s poukazom na úroky v rozpore s dobrými mravmi dlhodobu a vzhľadom aj na rozhodnutie napr. Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/72/2014 vo veci žalovaného, úžernícku výšku úrokov v požadovaných spotrebiteľských zmluvách, o ktorých žalovaný musel vedieť a dlhodobu ich ignoroval, považoval súd konanie žalovaného za vedomé a úmyselné konanie, smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor spotrebiteľov a žalobcu. Súd preto námietku premlčania posúdil ako nedôvodnú a žalobe vyhovel. Čo sa týka úroku z omeškania, súd aplikoval § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. a priznal úrok z omeškania vo výške 5 % od 26. 01. 2017, t. j. deň nasledujúci po vzniku bezdôvodného obohatenia zo strany žalobcu zaplatením poslednej splátky zo strany žalobcu dňa 25. 01. 2017. Vec právne posúdil podľa § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 2 OZ, § 3 ods. 1 OZ, § 100, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 457 OZ.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný v celom rozsahu. V podanom odvolaní uviedol, že pokiaľ súd dospel k záveru o absencii písomného uzavretia zmluvy, nakoľko žalovaný mal podľa jeho argumentácie súdu zmeniť výšku RPMN oproti návrhu žalobcu v bode 5, pričom táto zmena nebola žalobcom akceptovaná, poukazuje na to, že pri uzatvorení zmluvy nedošlo k žiadnej zmene v údajoch RPMN, nakoľko jej výsledná hodnota bola presne uvedená v bode 6. V bode 5 sa nachádza údaj o RPMN, ktorá je s ohľadom na časové obdobie podania žiadosti, kedy nie sú známymi všetky relevantné údaje, ktoré sa do zákonného matematického vzorca výpočtu RPMN vkladajú, označená iba ako predpokladaná - s ohľadom na tú skutočnosť, že RPMN sa určí v okamihu akceptácie návrhu zo strany veriteľa). Poukázal na článok 2 ods. 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy a v zmysle ktorých vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná dlžníkom je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o RÚ. Zmluva o RÚ je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu dlžníka, a veriteľa. Dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere ním požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať úver, výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného dlžníkom v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany veriteľa. V čase podania žiadosti o úver si zmluvné strany stanovili, že žiadosť bude považovaná ako maximálne možná s poukazom na výšku a parametre žiadaného úveru a následne po zhodnotení bonity a schopnosti splácať predmetný úver bude žiadateľovi poskytnutý úver v takej výške, ako žiadal, resp. v nižšej sume. Samotný údaj RPMN sa dohodnúť objektívne nedá, pričom táto skutočnosť vyplýva v prvom rade z právnej úpravy, a tiež aj zo súdnej praxe. Žalovaný poukazuje na to, že záver súdu o nutnosti dojednaní RPMN v čase uzatvorenia zmluvy vychádza z nesprávneho právneho posúdenia predložených dôkazov, nakoľko je nesporné, že zmluva predmetný údaj v čase jej uzavretia obsahovala - súd sa vo svojej argumentácii odvolával na obsah bodu 5, ktorý je však len návrhom na uzatvorenie zmluvy, proces uzatvorenia je dovŕšený až okamihom vyplnenia bodu 6. Ďalej poukázal na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na rozpor s dobrými mravmi vo sfére výšky v zmluve dohodnutej ročnej úrokovej sadzby úveru, pričom jeho konanie označuje ako úmyselné. Odplata na finančnom trhu v čase uzatvorenia zmluvy pripúšťala výšku odplaty, resp. ročnej úrokovej sadzby, ako bola dojednaná v zmluve o revolvingovom úvere. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal dostatočným spôsobom s argumentáciou žalovaného uvedenou v jeho písomných podaniach. Uplatnenie štatistických údajov bankových subjektov, na ktoré vo svojom

rozhodnutí poukazuje súd, nie je namieste, nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy bola výška celkovej odplaty (teda nielen ročnej úrokovej sadzby) regulovaná explicitne. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoSr/1/2018. Na preukázanie úmyslu nestačí všeobecný odkaz na právny názor prezentovaný v rozhodnutí všeobecného súdu Slovenskej republiky, nakoľko samotná prax slovenských súdov pozostáva z mnohých rozhodnutí, ktoré si svojím obsahom vzájomne odporujú, v predmetnom prípade nešlo o úmysel žalovaného. V čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere totiž bolo aj na základe kontrol vykonávaných Slovenskou obchodnou inšpekciou stanovené, že zmluvy s rovnakými obsahovými náležitosťami uzatvárané žalovaným obsahovali predpísané zákonné náležitosti. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/530/2015, 14Co/637/2015, 16Co/746/2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/516/2015. Ďalej uviedol, že v predmetnom prípade nedošlo zo strany žalobcu k preukázaniu momentu, v ktorom sa dozvedel o údajnom bezdôvodnom obohatení sa žalovaného na jeho úkor. Okamih začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty sa nevymedzuje momentom, kedy sa spotrebiteľ dozvedel o nároku od svojho právneho zástupcu, ale subjektívne tento moment sa viaže na (skutočnú) vedomosť spotrebiteľa. Závery súdu o tom, že sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel od svojho právneho zástupcu, neobstoja, nakoľko, ak by sme sa riadili uvedeným, by celá podstata určovania subjektívnej premlčacej lehoty stratila reálny a praktický význam, nakoľko táto by nemohla mať pevne určený začiatok. Odvolacie dôvody vymedzil ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania, resp. aby vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné a účelové. Súd správne vyhodnotil, že k platnému uzavretiu úverovej zmluvy nedošlo, z bodu 13 návrhu (žiadosti) zmluvy síce vyplýva, že k uzatvoreniu zmluvy dochádza (už) riadnym vyplnením a následným podpisom návrhu (žiadosti) všetkými stranami, avšak podľa názoru žalobcu pre neplatnosť tohto zmluvného ustanovenia k uzatvoreniu zmluvy takýmto spôsobom dôjsť nemohlo, keďže predmetné ustanovenie je v rozpore a obchádza § 43a nasl. OZ. To, že predmetné ustanovenie bodu 13 návrhu (žiadosti) sa neprípustne odkláňa od ust. § 43a a nasl. OZ o spôsobe uzavretia zmluvy v neprospech spotrebiteľa, potvrdzuje aj skutočnosť, že podľa bodu 2.1 zmluvných dojednaní, ktoré navyiac nie sú ani podpísané a sú písané takmer nečitateľným drobným písmom, mal žalobca vopred súhlasiť s tým, aby žalovaný (veriteľ) schválil iné parametre požadovaného úveru ako uviedol žalobca v žiadosti (čo samo osebe je odmietnutím návrhu v zmysle § 44 ods. 2 OZ) bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností žalovaného. Dňa 20. 06. 2013 žalobca podpísal predtlačенý formulár vyhotovený žalovaným na uzavretie zmluvy v bode 5 a až následne dňa 01. 07. 2013 doplnil (dopísal) žalovaný údaje uvedené v bode 6, ktoré obsahovali zmeny a doplnenia oproti údajom v bode 5, kde bol zmenený údaj o RPMN a údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania. Predmetné zmeny a doplnenia v bode 6 potom spôsobili právny následok odmietnutia návrhu žalobcu zo strany žalovaného a následne išlo už o nový návrh zo strany žalovaného, pričom žalovaný v spore nepreukázal akceptáciu jeho nového návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalobcu. Pokiaľ nebola platne uzavretá úverová zmluva, nemohla byť platne uzavretá ani dohoda o poskytnutí služieb, ktorá dohoda je podľa § 52a OZ závislou zmluvou na úverovej zmluve. Pokiaľ žalovaný napáda vysporiadanie sa súdu s odlišnosťou v RPMN v zmluvnom procese, ktorú nepovažuje za dôvod neplatnosti úveru a poukazuje na skutočnosť, že údaj o RPMN, ani údaj o úroku z omeškania si strany nemôžu dohodnúť, poukazuje žalobca na to, že úver z úverovej zmluvy by za predpokladu jej platného uzavretia bol bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu, že v zmluve je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa a nie len nesúlad v bode 5 a 6 RPMN nekorešponduje so skutočnou RPMN, nakoľko úverová zmluva v časti RMPN nezohľadňuje aj náklady 120,58 Eur na základe dohody o službách ako služby doplnkovej, tak ako to ukladá § 2 písm. g/ a i/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. RPMN je tak uvedená nesprávne v neprospech žalobcu, čo spôsobuje tiež bezúročnosť úveru a jeho bezpoplatkovosť. Dojednanie o výške ročnej úrokovej sadzby 70,02 % súd prvej inštancie správne považoval za neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Na internetovej stránke NBS, kde sú zverejnené priemerné úrokové sadzby bánk pri spotrebiteľských úveroch, bolo zverejnené, že priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 roka do 5 rokov bola za rok 2013 na úrovni 11,16 % ročne. Nepovažuje za správne porovnávať cenu úveru s inými nebankovými spoločnosťami, ktoré ich často stanovujú v spoločensky nežiadanom rozsahu, pričom zároveň je potrebné zohľadniť vyššiu mieru rizika nebankovej spoločnosti pri poskytovaní úveru, preto u takéhoto subjektu sa dajú akceptovať vyššie úroky ako v bankách, ale len v primeranom navýšení. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/151/2013 zo dňa

25. 09. 2013, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 26/2011 zo dňa 26. 04. 2012 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31. 07. 2009. Nepochybne ide o úrok v rozpore s dobrými mravmi. K námietke žalovaného, že závery súdu prvej inštancie ohľadne posúdenia premlčania a úmyslu získať bezdôvodné obohatenie sú jednostranné a bez opory v akomkoľvek dôkaze, uviedol, že súd v rozsudku tieto dostatočne odôvodnil. Už v podanom vyjadrení k odporu poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/72/2014, súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti je uzročený s rozhodnutiami súdov SR ohľadne tejto problematiky, a teda o vedomosti žalovaného o tom, že predkladá spotrebiteľom na podpis formulárové zmluvy, ktoré obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a pre ktoré je potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, na ktoré rozhodnutia poukazovali, napr. rozhodnutia Okresného súdu Martin sp. zn. 11C/52/2010 zo dňa 15. 02. 2011, Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 42Cb/282/2008 zo dňa 15. 06. 2010, ktoré rozhodli už pred uzatvorením predmetnej zmluvy o úvere o tom, že žalovaný vo formulárových zmluvách používa neprijateľné, a teda neplatné zmluvné podmienky, resp. pre tieto dôvody je neplatná celá zmluva o úvere. Z toho vyplýva, že žalovaný nielen mohol byť uzročený s vadami svojich formulárových zmlúv, ktoré majú za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov, ale o nich aj preukázateľne vedel. K preukázaniu konkrétneho prípadu, kedy, či už rozsudkom alebo iným spôsobom, bolo úmyselné konanie v dobe uzatvorenia zmluvy žalovanému vytknuté, poukázal žalobca aj na ďalšie súvisiace právoplatné rozhodnutia súdov v spotrebiteľských sporoch, kde účastníkom konania bol priamo žalovaný, rozhodnutie OS Svidník sp. zn. 2C/79/2010 zo dňa 26. 10. 2011, rozhodnutie OS Bratislava II sp. zn. 50C/131/2009 zo dňa 12. 12. 2011, rozhodnutie OS Dunajská Streda sp. zn. 9C/32/2012 zo dňa 26. 06. 2012, rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 20Co/12/2012 zo dňa 16. 10. 2012, rozhodnutie OS Bratislava II sp. zn. 12C/70/2012 zo dňa 13. 11. 2012. Nekalé obchodné praktiky, ako aj dôsledky absencie podstatných náležitostí zmluvy, boli žalovanému vytknuté už pred uzatvorením zmluvy so žalobcom, t. j. pred dňom 01. 07. 2013. Žalobca tvrdí, že žalovaný vedel, že ním preložená zmluva vykazuje nedostatky, pre ktoré ju treba považovať za neplatnú. Takéto konanie nemožno vyhodnotiť inak ako úmyselné, zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S poukazom na § 53a OZ bol žalovaný ako dodávateľ povinný zdržať sa používania neplatnej zmluvnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi, pričom dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie spotrebiteľovi, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadost'učinenie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Odvolací súd uvádza, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný, žalobca odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Na základe podaného odvolania žalovaného, tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody žalovaného uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali

procesných podmienok; pokiaľ sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne záveru, že medzi stranami sporu nedošlo k uzavretiu spornej zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, je správne. Z dokazovania je zrejmé, že strany mienili uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Na kontraktačný proces súd prvej inštancie správne aplikoval kogentné ustanovenie § 43a a § 44 OZ, ktorého aplikáciu zákon č. 129/2010 Z. z. nevylučuje (§ 1 ods. 8 zákona č. 129/2010 Z. z.). Občiansky zákonník kogentne ustanovuje, že v rámci procesu uzavierania každej zmluvy akákoľvek zmena oproti návrhu na jej uzavretie predstavuje nový návrh (§ 44 ods. 2 prvá veta OZ), ktorý podlieha akceptácii; z dokazovania vyplýva, že žalovaný oproti návrhu žalobcu na uzavretie zmluvy zmenil navrhovanú hodnotu RPMN, pričom doplnil aj ročnú úrokovú sadzbu úrokov z omeškania 5,5 %. Keďže RPMN je náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z.), pri jej zmene musí ísť o nový návrh na uzavretie zmluvy. Občiansky zákonník nemá ustanovenie, že na uzavretie zmluvy stačí dohoda strán o jej podstatných náležitostiach, preto na uzavretie zmluvy sú nevyhnutné dva adresované jednostranné právne úkony, ktoré musia byť úplne obsahovo zhodné, pričom v súdnej veci nebola zhodnosť v údají ohľadom RPMN a úroku z omeškania. Nakoľko zákon č. 129/2010 Z. z. v § 9 ods. 1 prvá veta vyžaduje písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom písomnú formu v danom prípade si vymienil aj sám žalovaný ako veriteľ v bode 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., v ktorých zmluvných podmienkach je uvedené, že zmluva sa uzatvára na predtlačenom formulári veriteľa, ktorý je zároveň návrhom na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere a podľa ustanovenia bodu 2.1 zmluvných dojednaní je zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená a nadobúda platnosť dňom podpisu dlžníka a veriteľa, pre vznik zmluvy sa vyžaduje podpis oboma zmluvnými stranami, teda dlžníkom a veriteľom. Návrh na jej uzavretie, ako aj jeho prijatie, teda musia mať písomnú formu, pričom z vykonaného dokazovania nevyplýva písomné prijatie nového návrhu na uzavretie zmluvy so zmenenou hodnotou RPMN a úrokom z omeškania zo strany žalovaného, ako tieto údaje boli uvedené v bode 6 žiadosti/zmluvy. Keďže v rámci kontraktačného procesu medzi stranami sporu nedošlo k dohode o RPMN spotrebiteľského úveru a zároveň bod 6 žiadosti/zmluvy obsahoval návrh žalovaného o výške úroku z omeškania, pričom takýto údaj neobsahoval aj bod 5 žiadosti (návrh žalobcu), záver súdu prvej inštancie, že k uzavretiu spornej zmluvy nedošlo, je správny. V súdnej veci k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nedošlo v dôsledku neprijatia návrhu na jej uzavretie. Právnym následkom neuzavretia zmluvy je vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré súd prvej inštancie vyčíslil sumou 486,- Eur ako rozdiel medzi poskytnutými finančnými prostriedkami zo strany žalovaného žalobcovi a vrátenými finančnými prostriedkami zo strany žalobcu žalovanému. Tento záver, pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia, žalovaný v podanom odvolaní nenamietal. Keďže sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k vzniku zmluvy ako celku, považuje odvolací súd závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k vzniku bezdôvodného obohatenia za právne správne. Z týchto dôvodov odvoláciu námietku žalovaného, ktorou namietal právne posúdenie súdom prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že medzi stranami sporu nedošlo k uzavretiu zmluvy, považuje za nedôvodnú. Rovnako odvolací súd považoval za nedôvodnú námietku žalovaného aj vo vzťahu k právnemu posúdeniu vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného. Odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k počiatku behu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 107 ods. 2 OZ odvolací súd považuje za nedôvodné. V konkrétnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd s právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí súdu prvej inštancie súhlasí. Odvolací súd dodáva, že pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade, pričom vedomosť oprávneného o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil a o tom, v čí prospech k tomuto obohateniu došlo, musí byť skutočná, preukázaná, nie len predpokladaná. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/167/2017, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že „pre účely preskúmaného prípadu treba osobitne poukázať na tú časť odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/67/2011, v ktorej uviedol, že to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať), nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 OZ), keď získa znalosť z tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie.“ K obdobným právnym záverom

došiel Najvyšší súd SR tiež v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/121/2009, v ktorom uviedol, že pre začiatok behu 2-ročnej subjektívnej premičacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu. Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premičacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal. Touto vedomosťou § 107 ods. 1 OZ nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodil. Začiatok plynutia subjektívnej premičacej doby možno spájať s okamihom, v ktorom si žalobca musel byť vedomý toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedol na účet žalovaného vyššiu sumu. V prípade subjektívnej premičacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v § 107 ods. 1 OZ. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla dozvedieť, ak mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený aj v rozhodnutiach súdov vrátane rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, napr. sp. zn. 5Cdo/121/2009, 3Cdo/169/2017. Odvolací súd teda v tomto smere poukazuje na to, že súd prvej inštancie pristúpil k posúdeniu začiatku plynutia subjektívnej doby v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, keďže v konaní bolo preukázané, že žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného dozvedel v čase, keď splnomocnil na právne zastupovanie v spore právneho zástupcu. Rovnako v súdnej veci s prihliadnutím na zistený skutkový stav odvolací súd akceptuje názor súdu prvej inštancie o právnom posúdení objektívnej premičacej doby v zmysle § 107 ods. 2 OZ, keď súd prvej inštancie dospel k záveru, že u žalovaného je potrebné aplikovať objektívnu premičaciu dobu v trvaní 10 rokov z dôvodu, že u žalovaného sa jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktorý právny názor súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysvetlil. Je nepochybné, že pred rozhodnutím súd prvej inštancie mal nepochybne preukázanú existenciu viacerých rozhodnutí všeobecných súdov v konaniach, kde stranou sporu bol žalovaný, pričom z týchto rozhodnutí bolo nepochybné, že súdy dospeli k záveru, čo sa týka výšky úrokovej sadzby, resp. RPMN, že žalovaným aplikovaná úroková sadzba, resp. RPMN, vo výške cca 70 % ročne je nekalou obchodnou praxou a nepožíva právnu ochranu. Žalovaný bol povinný s prihliadnutím na ust. § 53a ods. 1 OZ zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi, pričom rozhodnutia súdu, na ktoré poukazoval žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie, predchádzali dátumu uzatvorenia zmluvy medzi žalovaným a žalobcom, teda už v čase, keď mienil žalovaný uzatvoriť so žalobcom zmluvu, sa mal zdržať takéhoto konania, teda s prihliadnutím na takýto zistený skutkový stav je potrebné konanie žalovaného vyhodnotiť ako úmyselné, zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, a to minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech tak, ako na to v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal žalobca. Z týchto dôvodov odvolací súd postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil, vrátane závislého výroku o trovách konania. Odvolací súd dodáva, že vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie, týkajúceho sa trov konania, súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP. Odvolací súd na záver poukazuje na to, že preskúmaním veci nezistil, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) alebo že by rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), teda v súdnej veci nie sú dané odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, ako to v odvolaní uvádzal žalovaný.

8. Na základe už vyššie uvedeného preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1, aplikujúc ustanovenie § 262 ods. 1 a ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu, a preto v zmysle § 255 ods. 1 CSP mu prináleží nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, aplikujúc ust. § 262 ods. 2 CSP.

10. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).